

DANIELLE STEEL

Szintiszta öröm

DANIELLE STEEL

Színtiszta öröm

Szeretett kutyáink

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Pure Joy. The Dogs We Love*
Delacorte Press, New York
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, LLC
a Penguin Random House Company, New York
Copyright © 2013 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design: *Derek Walls*
Front-jacket photograph: © *Alessandro Calderano*
Author photograph: © *Alessandro Calderano*

Fordította Szerednyey Valéria

Hungarian translation
© by Szerednyey Valéria, 2014
Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2014
honlap: www.maecenaskiado.hu

Az én kutyabolond és kevésbé kutyabolond gyermekeimnek: Beatrixnek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek, Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának, azokért a csodás percekért, amelyeket bolondos, imádott kutyáinkkal töltöttünk, és még eltölthetünk; s ugyancsak ezer köszönet minden csodás percért Simonnak, Tippynek, Birdie-nek, Pretzelnek, Tallulah-nak, Gidgetnek, Nancynek, Minnie-nek, Gracie-nek, Rubynak, Megnek és Hope-nak.

Szeretettel adózom Jack, Roy, Ellie, Paddington, Tilly, Molly, Mia, Chiquita, Lola, Tiger Lily, Annabelle, Greta, Cookie, Licorice, Victoire és Oz drága emlékének, sőt némi vonakodással ugyan, de Trixie-ének és Cukorborsóénak is.

Hálás köszönet Cassiónak, aki oly elképesztő odaadással, bölcsességgel és szeretettel törődik velem, a családommal és a kutyáinkkal; csodálatos barátnőmnek, Victoria Fay Leonardnak, aki mindent tud a kutyákról, és a legjobb tanácsadó;

Alexnek, aki hozzám hasonlóan odavan Minnie-ért; és persze Johnnak, a Legnagyobb Kutyarajongónak, aki ezt az egészet elkezdte.

Szívem minden szeretetével:

D. S.

TARTALOM

ELŐSZÓ: <i>Minnie és én</i>	9
EGY: <i>Az eb(ek) és én</i>	15
KETTŐ: <i>Keresem az igaz szerelmet (már megint...)</i>	39
HÁROM: <i>Minnie San Franciscóba érkezik</i>	49
NÉGY: <i>Minnie Párizsba megy</i>	65
ÖT: <i>Az állatorvosnál, avagy néha anya jobban tudja</i>	97
HAT: <i>Kiskutyát ajándékba?</i>	107
HÉT: <i>Szép emlékek</i>	131
NYOLC: <i>Kistesó a kutyának?</i>	149
KILENC: <i>Összeférhetetlenek – megesik néha</i>	161
TÍZ: <i>Hazatérés Párizsból, avagy a nagy utazások</i>	173
TIZENEGY: <i>Tiszta öröm, avagy miért ne?</i>	189

*Minnie a párizsi lakásom konyhájában,
az asztalom mellett, kedvenc fekhelyén*

Fotó: Alessandro Calderano

ELŐSZÓ

Minnie és én

Az életem sosem nélkülözte a vígjátéki elemeket, még ha én magam nem is mindig láttam így. Kislenc gyerek, egyszerre tizenegy kutya és egy vietnami csüngőhasú malac elkerülhetetlenül produkál szokatlan helyzeteket, amelyeket olykor még én is viccesnek találtam. Egyszer valaki egy hetente jelentkező tévésorozat ötletével keresett meg, amely lazán a családunk életén alapult volna, de visszautasítottuk az ajánlatot. Még hogy a mi családunk? Mulatságos? Ugyan már! Na jó... talán egy cseppet. Most azonban, ahogy felidézem ezeket a kutyás történeteket, be kell látnom, hogy egyik-másik csakugyan kifejezetten kacagtató.

A gyerekeim nagyrészt már felnőttek, és a kutyáink felváltva hol náluk, hol nálam vannak (ugyanis gyakran viselem gondját a „kutyaunokáimnak”), így azután a társaságomban tartózkodó ebek létszáma mostanában kezdett közelíteni a normálishoz. De egyszer csak egy aprócska, nyolchetes, nem egé-

szen fél kilót nyomó, fehér, hosszú szőrű, úgynevezett teáscsésze-csivava rabul ejtette a szívemet – az ő hatására fogalmazódott meg bennem a szándék, hogy írjak róla, sőt hogy megosszak olvasóimmal néhány más kutyatörténetet is az életemből. A kutyus neve Minnie egér, és a vak is látja rajta, hogy született celeb. Azt szereti a legjobban, ha valamelyik rózsaszín ágyacskájában parányi tappancsait keresztbe téve heverészhet, miközben hatalmas barna szemével engem bámul.

Sohasem gondoltam volna, hogy egyszer majd ennyire odáig leszek egy ilyen vakarcsért. Amikor az egyik lányom tizenéves korában szerzett egy csivavát, a leghatározottabban elleneztem, hogy ilyen aprócska kutyát tartsunk. Attól féltem, hogy valaki rátapos, vagy valami hasonló szörnyűség történik vele, hiszen túlságosan törékeny, és meg voltam győződve róla, hogy képtelenség rá vigyázni. Később beláttam, hogy Chiquita, első csivavánk, csöppnyi mérete ellenére nagyon is erős, óriási egyéniség, aki mellesleg tizenhat évig élt. Mókás volt, egészséges és eleven, egészen az utolsó percéig. Rendszeresen meglátogatott San Franciscóban még azután is, hogy a lányommal Hollywoodba költözött. Chiquita igazi sztár volt!

Mindezek ellenére nem hittem, hogy a csivava a nekem való kutya. Ám ha az életben valamiről

elkönyveljük, hogy márpedig az *nem* nekünk való (legyen az egy potenciális társ, ház, környék, állás, vagy éppen kutya), a sors általában közbeszól, és ránk cáfol. Így esett, hogy hiába tartottam magam hajthatatlannak, sziklaszilárdnak (és makacsul következetesnek), egy hideg novemberi napon az egyik New York-i kisállat-kereskedésben menthetetlenül szerelembe estem.

Azóta eltelt két év, és a szerelem még mindig javában dúl. Gyengéd érzelmeim tárgya Minnie egér, a csivava, aki mára már majdnem egy egész kilót nyom, és minden eddigi kutyám közül a legkedvesebb és a legszeretetre méltóbb. Azt is beláttam, hogy ez a fajta sokkal nagyszerűbb, mint gondoltam. Minnie-től jóval többet tudtam meg arról, mit is jelent gazdának lenni, mint az összes korábbi, különböző fajtájú kutyámtól. Nem véletlen, hogy manapság annyi csivavát látni az utcákon (és persze az otthonok meghitt zugaiban) – okosak, bohókásak, tündériek, a tartásuk is egyszerű – nem lehet nem szeretni őket. Minnie mindig felmelegíti a szívemet, és megnevettet.

Évekkel ezelőtt ugyan visszautasítottam a családomról szóló tévésorozat ötletét, most mégis szeretnék megosztani önökkel néhányat a mi tréfás, időnként talán kissé dilisnek tűnő kutyás történeteinkből, mesélni Minnie-ről és rólam, és azokról

a gyakorlati dolgokról, amelyeket kutyatulajdonosként megtanultam az évek során.

Ami Minnie-t illeti: nyilván teljes képtelenségnek hat, hogy egy ekkora lény tartósan rabul ejtse a szívemet, pedig ez az igazság. Ez is csak arra figyelmeztet: sohase mondd, hogy soha, mert a következő pillanatban azon kapod magad, hogy épp azt teszed, amiről az imént jelentetted ki, hogy soha nem tennéd. Hiába fogadkozol, hogy ilyen kutyád márpedig soha nem lesz, egyszer csak mégis egy ilyen elragadó, miniatűr ebet sétáltatsz rózsaszín, strasszokkal díszített pórázon, vagy éppen cipeled az öledben. Egy teáscsésze-csivava bárkinek elcsavarja a fejét, nem lehet, és nem is érdemes neki ellenállni. Mert ha van egy kiskutyád, netán egy nagykutyád, akit igazán szeretsz, az a legtisztább öröm... Minnie pontosan ezt jelenti nekem!

Szeretettel: d. s.

Színtiszta öröm

Gidget

Fotó: Danielle Steel

EGY

Az eb(ek) és én

Sosem tartottam magam „kutyásnak” a szó klaszszikus értelmében, mármint abban a szélsőséges értelemben, ahogy az igazi „kutyabolondokról”, „macskaőrültekről” vagy éppen „lómániásokról” beszélünk, akik kedvenceik kiállításaira, bemutatóira járnak, megszállottan gondozzák az állataikat, és a világon mindent tudnak az adott fajtáról. Másfelől macskás már csak azért sem lehetek, mert súlyos macskaszőr-allergiám van.

Amikor gyerekkoromban, öt-hat évesen rendszeresen látogattam a szomszéd macskáit, a szemem úgy bedagadt, hogy jóformán ki sem tudtam nyitni, könnyek patakozottak az arcomon, folyt az orrom, és nem kaptam levegőt. Ha túl sokáig időztem odaát, asztmás rohamot kaptam, ilyenkor zihálva, köhögve-hörögve, szinte vakon botorkáltam haza, és anyám azzal fogadott: „Már megint a szomszéd macskáinál jártál?” Mire én a legártatlanabb arc kifejezéssel, még mindig levegő után kapkodva

feleltem: „Én? A macskáknál? Dehogy... Miből gondolod?”

Végül felhagytam a szomszéd macskák látogatásával, belátva: az allergiám megakadályoz abban, hogy mélyebb ismeretekre tegyek szert a cicákról. Így aztán kimaradtam mindazokból a vidám történetekből is, amelyekről a macskarajongók szoktak beszámolni. Talán a legemlékezetesebb macskás találkozásom Liz Taylor otthonában esett meg. Évekkel ezelőtt fordult hozzám, egy forgatókönyv-tervezetet akart velem megvitatni. Rendkívüli módon megtisztelve éreztem magam, hát még miután meghívott a saját otthonába! Mondanom sem kell: ezt a látogatást semmi pénzért ki nem hagytam volna. Égtem a vágytól, hogy találkoz-hassam ezzel a csodálatos élő legendával, és lát-hassam, hol él. El is mentem hozzá a megbeszél-t időben. Liz nagyon kedves volt, teljesen el voltam tőle ragadtatva.

Éppen az eszmecsere közepén tartottunk, amikor egyszer csak egy macska somfordált be az ajtón. „Ajjaj, ebből előbb-utóbb baj lesz” – gondoltam. Hogy csak képzelődtem-e vagy sem, nem tudom, de az orrom abban a pillanatban facsarni kezdett. Liznek nem szóltam a dologról, a beszélgetés foly-tatódott, amikor egy újabb macska jelent meg a színen. Néhány perc elteltével már vagy négy-

öt macska grasszált fel-alá a szobában. Fulladozni kezdtem, és tudtam, bármelyik pillanatban rám jöhet az asztmás roham.

Akkor és ott komoly egzisztenciális döntést kellett meghoznom: gyarlóságomat beismerve hanyatt-homlok meneküljek, vagy tartsak ki, ha már megadatott a lehetőség, hogy egy igazi ikonnal találkozhatom, akit oly régóta szerettem volna látni? Elhatároztam, hogy ha mindjárt a nappalijában halok is meg, engem az sem érdekel. Könnyezve, prüszkölve, zihálva, de kitartottam, ameddig csak tudtam. Lelki szemeim előtt láttam, amint a megbeszélésnek hamarosan a mentők érkezése vet véget, én pedig asztmatikus roham következtében elhalálozom Liz Taylor nappali szobájában. Mire a találkozó véget ért, alig kaptam levegőt.

A tervezett projektből végül nem lett semmi, én azonban egy teljes órát eltölthettem egy hollywoodi legenda társaságában. Ez volt az utolsó igazi macskás élményem. Azóta ha bárhová meghívnak, rákérdezek, van-e macska a házban. Ettől persze nyilván reménytelenül neurotikusnak tűnök, de legalább mindenkit megkímélek attól a kellemetlenségtől, hogy fél órával az érkezésem után riasztania kelljen a mentőket. Így hát a macskák azóta teljesen kimaradnak az életemből.

Valójában a leginkább gyerekbolond vagyok, amint arról kilenc gyermekem is tanúskodik. A gyerekeknek sosem tudok ellenállni – legkevésbé persze a sajátjaimnak.

A kutyák viszont mióta az eszemet tudom, részei az életemnek. Néhányan közülük különösen kedvesek voltak számomra, és mindmáig emlékezetesek maradtak. A legutóbbi időkig nem volt olyan kutyám, amelyik igazi orral lett volna megáldva, gyerekkoromban ugyanis mopszokat tartottunk. Az első kutyám egy sárga mopsz volt, Jamesnek hívták, és imádtam. Sajnos hatéves koromban elpusztult, ugyanabban az évben, amikor anyám is elhagyott. Gyanítom, hogy mindez eléggé mély nyomot hagyott bennem, mert annak ellenére, hogy később is mindig körülvettek kutyák, egészen felnőttkoromig képtelen voltam komolyabban kötődni hozzájuk. De bizonyos értelemben mégiscsak „kutyás” vagyok, hiszen kedvelem őket. A párizsi lakásom tele van a legkülönbözőbb színű kutya-szobrokkal, amelyek mind-mind válogatott kortárs képzőművészek alkotásai.

Miután a kedvencem elpusztult (Jamest szívrohamban vitte el tragikus hirtelenséggel), egy idő múltán apám visszatért a mopszokhoz, az én életemben azonban a kutyák még jó darabig nem játszottak fontos szerepet.

Felnőttfejjel aztán úgy döntöttem, magamhoz veszek egy menhelyi kutyát, egy imádni való, három hónapos basset hound kölyköt, akit Elmernek hívtak (már ez volt a neve, amikor hozzám került). „Harlekin” volt, azaz fekete-fehér foltos, és ő lett az egyik legviccesebb kutyám. Lankadt, bánatos tekintete mögött figyelemre méltó személyiség lakozott. Kölyökkorában szaladgálás közben ormóttan mellső tappancaival állandóan rálépett a füleire, és azonnal orra bukott a padlón. Ezután csak ült, és vádlón ugatott rám, mintha én gáncsoltam volna el, pedig esküszöm, nem én voltam.

Abban az időben még a kezdő írók megpróbáltatásokkal teli életét éltem, és anyagilag nem voltam túl jól eleresztve. Elmer megtanulta, hogyan lehet a pedál segítségével kinyitni a hűtőszekrényt, és ezt a kedvenc trükkjét idővel tökélyre fejlesztette. Arra érkeztem haza a munkából (reklámszövegíróként dolgoztam akkoriban), hogy Elmer kimerülten hever a konyhában, miután mindent felzabált a hűtőszekrényből. Végül ajtót kellett szereltetnem a konyhára, máskülönben kievett volna a vagyonomból. De azért nagyon szerettem Elmert. A bassetek ízigvéréig vadászkutyák, ha csak egy pillanatra nyitva marad az ajtó, azonnal kilőnek, mint a puszkagolyó. Elmer számtalanszor szökött így meg, tűvé tettem érte a várost, mire megtaláltam. A fajta másik, nem

túl kellemes tulajdonsága az, hogy ha az ember öt másodpercnél hosszabb időre hagyja magára, a kutya azonnal gyötrelmes rinyálásba kezd, ami voltaképpen a vonyítás kegyetlenül fülsértő formája, és amiért a szomszédok ölni tudnának. Végül mindennap magammal vittem a munkahelyemre, mert nem lehetett egyedül hagyni.

Csillapíthatatlan étvágya és a vonyítás ellenére kedveltem Elmert, igazán aranyos jószág volt. Az ágyamban aludt; házőrzői kötelezettségeire fittyet hányva, akár egy háborút is simán átaludt volna. Szerintem azzal sem volt tisztában, hogy ő egy kutya, egészen addig... amíg egy basset szuka fel nem tűnt az életében – ettől egy csapásra minden megváltozott. A békés, lomha, álmatag Elmer – aki egyszer egy egész gouda sajtot befalt a piros viaszborítással együtt, és utána három napig a hasát fájlalta – hirtelen feleszmélt, és rácsodálkozott a női nemre!

Az állatorvosomnak volt egy nőstény bassetje, akin túl akart adni, én pedig belementem, hogy hazahozom egy hétvégére, és meglátjuk, hogy jön ki egymással a két kutya. Arra gondoltam, jól jönne egy társ Elmernek. A jövevény egész hétvégén mintakutya volt, kifogástalanul viselkedett, úgyhogy hétfő reggel fel is hívtam az állatorvost, és bejelenttem, hogy magamhoz veszem. Hétfő estére azonban megmutatkozott az új családtag valódi énje.

Maude-nak hívták, még Elmernél is hangosabban vonyított, nyűgös volt és házsártos, és egy héttel később megharapta a szomszéd gyereket. Ravasz előző gazdája pedig elzárkózott attól, hogy visszavegye (mint mondta, nem tenne jót Maude-nak, ha másodszor is lepasszolnák... Hoppá...), így aztán a nyakamon maradt. Szájkosarat adtam rá, ő pedig a mindaddig gondtalan, nyugis Elmerből egyik napról a másikra igazi kutyát faragott. Maude-nak emellett állandó egészségügyi problémái is voltak, például évente többször is álterhes lett. Ilyenkor az egyik cipőmet fogadta örökbe mint kölykét, és kis híján megharapott, valahányszor megpróbáltam visszaszerezni tőle a lábbelit. Ez időnként öltözködési válsághoz vezetett, amikor a munka vagy egy-egy randevú miatt okvetlenül szükségem lett volna arra a cipőre.

Évekig tartottam őket párban, de Maude érkezése után az együttélés nem volt épp felhőtlen. A két kutya egyesített ereje olyan jelentős volt, hogy amikor a lányom elég nagy lett hozzá, hogy elvigye őket sétálni, simán magukkal rántották. Szegény úgy festhetett mögöttük, mint a fogatot hajtó Ben-Hur. Végül megbeszéltük, hogy vidéki otthont keresünk nekik, és találtam is egy családot, akik ezer örömmel befogadták őket. Nehezemre esik beismerni, de távozásuk megkönnyebbülést hozott számomra.

Rengeteg gond volt velük, és Maude érkezése után Elmer sem volt már olyan cuki. (A kutyák gyakran kutyaszerűbben viselkednek, ha többen vannak.)

Ezt követően egy darabig békés kutyátlanságban éldegéltem, és nem mondhatnám, hogy hiányoltam az ebeket az életemből. Elmer és Maude kissé lefárasztottak, a vonyítás, a szökések és a konyha kifosztásának menedzselése elég sok energiámat felemésztette.

Amikor azonban egy igazi „kutyáshoz” mentem feleségül, a kutyák is visszatértek az életembe, még hozzá soha nem látott mennyiségben. A férjemnek volt egy nagyon öreg, fekete törpe tacsója, akit imádott, és aki az elképzelhető legrosszabb időzítéssel éppen az esküvőnk napján múlt ki. Így aztán újdonsült férjem az esküvő másnapján csak sírt: a kutyáját gyászolta. Én nem éppen így képzeltem el a mézesheteket, és a következő három napon tenyésztőtől tenyésztőig rohangáltam, hogy találjak neki egy új kutyát, mígnem legnagyobb örömömmre rábukkantam egy fekete törpe tacsókölyökre, aki nagyon hasonlított az elődjére. (Szerencsére csak egy hónappal későbbre terveztük a nászutat, így volt időm kutyát keresni.) Elbűvölő kis kutyakölyök volt, egy nagy kék Tiffany-dobozba tettem, amiben az egyik nászajándékot kaptuk. A férjem el volt tőle ragadtatva, és Cukorborsónak nevezte el (mivel egy-

mást Popeye-nek, illetve Olive-nak becéztük, ő lett az első „gyermekünk”).

A következő hónapokban Cukorborsótól megtudhattam egyet s mását arról, mit is jelent kutyatárstulajdonosnak lenni. John szerint a kutyát fele-fele részben birtokoltuk. Azzal azonban csak később szembesültem, hogy Johné volt az elülső fele, míg az enyém a hátulsó. A szobatisztaságra nevelés nem ment könnyen, és minden „baleset” az én hatáskörömbé tartozott, mivel a hátsó fertály engem illetett. John leleményesen papír zsebkenődkkel takarta le Cukorborsó „botlásait”, amelyek afféle zászlókként emlékeztettek takarítási kötelezettségeimre, mihelyst hazaértem. A kutya hátsó felének birtoklása tehát nem éppen azt jelentette, amire először számítottam.

Nem mintha az elülső vége sokkal szívderítőbb lett volna. Cukorborsó a kezdet kezdetén eldöntötte, hogy ki nem állhat engem (talán azzal vágtam el magam nála, hogy beleraktam a Tiffany-dobozba – pedig tényleg csak öt percig volt benne, a meglepetés kedvéért). Minden adandó alkalommal utánam kapott. Éjjelente az ágyunkban aludt, ilyenkor átsompolygott az én térfelemre, odapisilt, aztán visszament Johnhoz a száraz oldalra, és odakucorodott hozzá. Cukorborsóval való kapcsolatomban tehát legalábbis viharosnak volt mondható.

A valódi, szenvedélyes kutyaabulond szemében a kutya soha nem hibás. (Az apámat is közéjük sorolom. Volt egy kuttyája, aki rendszeresen megharapta az embereket – ő mindig az áldozatokat hibáztatja, sosem a kuttyát.) Ami Johnt illeti, az aktuális kedélyállapotától függetlenül mindig felvillanyozta Cukorborsó társasága. Néha órákig gügyögött neki, állandóan azt mondogatva, hogy mennyire gyönyörű. Néha félreértettem a helyzetet, és azt hittem, hozzám beszél, de amikor odafordultam, láttam, hogy John Cukorborsó szemébe néz. Jó, elismerem, cuki kis jószág volt, de a turbékolásukkal néha az örületbe kergettek. Nekem ráadásul nem is volt saját kuttyám akkoriban (de még ha lett volna, akkor sem tudtam elképzelni, hogy azt duruzsoljam a fülébe, mennyire lenyűgöző. Végtére is a kutya az kutya... legalábbis olykor). Úgy éltünk együtt Cukorborsóval egy fedél alatt, mint két nő, aki ugyanazt a férfit szereti. És bármennyire is nehezemre esik beismerni, nemegyszer ő került ki kettőnk közül győztesen.

Cukorborsó idejében és utána kezdődött meg a gyerekeim kuttyáinak hosszú sora. John igazi kutyaabulondként úgy gondolta, hogy minden gyereknek saját eb jár... Hűha! Az bizony nem kevés kutya, hiszen sok gyerekünk volt. Legidősebb lányomnak, Beatrixnek addigra már volt saját kuttyája, Jack,

a norwich terrier, egy nagyon aranyos jószág, aki-
nek a cukorka és a rágógumi volt a gyengéje. A hús-
vétot és a halloweent különösen kedvelte, amikor
felfalhatta az összes gumimacit és összegyűjtött
cukorkát. A legjobban a Bazooka rágógumira kat-
tant rá. (Nem, egyik végén sem fújt belőlük lufit, de
a portyái után úgy nézett ki, mint egy kosárlabda,
és napokba telt, mire visszanyerte az eredeti alak-
ját.) A két fogadott fiamnak törpe foxterrierje volt,
Paddington és Tilly, Nick fiamnak pedig egy Molly
nevű miniatűr brüsszeli griffonja (aki úgy nézett
ki, mint egy ewok a *Csillagok háborújából*). Amikor
Sam is elég idős lett, ő is kapott egy törpe tacsót.

Mia elképesztően csintalan volt, és szerencsére
sokkal jobban szeretett engem, mint Cukorborsó.
A csokoládének semmilyen formában nem tudott
ellenállni, pedig az akár halálos méreg is lehet egy
kutyának. Bárhonnán képes volt előkotorni (kü-
lönösen a táskámból), aztán rohanhattunk vele
az állatorvoshoz gyomormosásra. Victoriának
egy aprócska teáscsésze-csivavája volt, Chiquita,
akit mindenhová magával hurcolt (és akit Sam
lányom fogadott később örökbe). Lola, a kedves
mini yorkshire terrier, és később Gidget Vanessa
kutyája volt. Maxx, a legkisebb fiam egy törpe
boston bullterriert kapott, aki az Annabelle név-
re hallgatott. Nagyszerű eb volt, az egész család

imádtá. Egy dolgot azonban nem árt észben tartani a boston bullokkal kapcsolatban: hihetetlenül magasra képesek felugrani helyből. Két hónapba telt, mire rájöttünk, ki dézsmálja rendszeresen az ételt a konyhaasztalon hagyott edényekből. Egyszer aztán szemtanúja voltam Annabelle egyik lélegzetelállító Superman-ugrásának, amelynek végén vidáman landolt a konyhaasztal tetején. Nancy, Maxx mostani boston bullterrierje minden előzetes figyelmeztetés nélkül a földről egyenesen az ember karjába veti magát, hogy aztán képen nyalja döbent áldozatát. Rendkívül szeretetteljes kutyafajta.

Szerencsére a legkisebb lányomnak, Zarának annyira elege volt a kutyákból, hogy legnagyobb megkönnyebbülésünkre nem akart sajátot. A ház így is tele volt velük, és – a fajtára jellemző tulajdonságokon túl – mindnek megvolt a maga saját egyénisége. A gyerekek nagyon jól bántak velük, gondjukat viselték, de lássuk be, mégiscsak egy valószínűs kutyafalka élt velünk. John megtanította a gyerekeknek, milyen fontos, hogy szeressék a kutyákat, és ez csakugyan megszívlelendő jó tanács, de én sokszor éreztem úgy, hogy egy egész zászlóaljnyi eb tartja megszállva a házunkat.

Valósággal lenyűgözött az a lelkiismeretesség, amellyel a gyerekeim azonnal jelentették nekem, valahányszor „baleset” történt a házban, pedig ne-

kem nem is volt kutyám. Ilyenkor odarendeltem az éppen a közelben tartózkodó gyerekeimet, és utasítottam őket, hogy takarítsák el a kutyagumit, hiszen nyilvánvaló, hogy valamelyikük kutyája volt a ludas. A gyerekek meg is jelentek a helyszínen, alaposan szemügyre vették a problémát, majd bejelentették:

- Nem az én kutyám volt.

- Tessék? Netán a kutyák aláírást is hagynak mellette? Honnan *tudod*, hogy nem a te kutyád volt? Legyél szíves!

- Nem - felelte a kutyatulajdonos teljes magabiztossággal. - Meg tudom állapítani, hogy nem az én kutyám volt.

- Mégis miből? Nem tudhatod biztosan, és mivel nem én voltam, nyilvánvaló, hogy valamelyik kutya tette.

Olykor komoly veszekedéssé fajult a dolog, és soha egyikük sem ismerte el a kutyája botlását. Vagy megmakacsoltam magam, és ragaszkodtam hozzá, hogy ők takarítsák fel (ez volt a ritkább eset), vagy egyszerűen feladtam, és megcsináltam magam (ez volt az általános. Mint mondtam, a gyerekeknek még kevésbé tudok ellenállni, mint a kutyáknak). Sosem fogom megérteni, hogyan voltak képesek a szemembe mondani, hogy márpedig nem az ő kutyájuk vétkezett, de rendszeresen megtörtént.

Az efféle viták egy Beatrix lányom és Todd fiam közötti nézeteltérés során érték el csúcspontjukat (vagy mélypontjukat?). Mindketten mereven tagadták saját kutyájuk felelősségét, én azonban most az egyszer nem hátráltam meg. Megmondtam nekik kerek perec, hogy valahogy jussanak dűlőre egymással, és takarítsanak fel. A kompromisszumos megoldás jegyében kerestek egy eldobható műanyag kést, amellyel félbevágták a bűnjelet, és mindkét gyerek eltakarította a felét. Probléma megoldva!

Ettől eltekintve azonban a gyerekek és a kutyák remekül kijöttek egymással. Amikor hétvégén a kilenc gyerekekkel, hátizsákokkal, sport- és hangszerekkel, bőröndökkel és a számtalan kutyával megpakolt minibusszal útra keltünk, az bizony nem volt mindennapi látványosság. Az ebek rendkívül szelíden viselkedtek, soha nem volt köztük csetepaté. A gyerekek is csak nagy ritkán verekedtek. Személyes meggyőződésem, hogy a nagy családban ez már csak így van: a sok testvér között jobban megoszlik a feszültség, ezért a nagycsaládok dinamikája stabilabb, és talán a kutyáink viselkedése is ennek volt a jele.

Ekkoriban eléggé eltávolodtam a kutyáktól: inkább a gyerekek tartozékainak tekintettem őket, egyiküket sem részesítettem előnyben a többivel

szemben, és nem is kötődtem hozzájuk. Végére is nem hozzám tartoztak, hanem Johnhoz és a gyerekekhez.

Persze gondjukat viseltem, de nem tekintetem őket a magaménak. A legelső kutyám, azaz hatéves korom óta egyetlen másik eb sem rabolta el a szívemet, és talán éppen az ő legrosszabbkor bekövetkezett halála miatt ódzkodtam attól, hogy túlságosan kötődjek egy kutyához. Ekkor még nem váltam igazi kutyássá. (Itt vetném közbe, hogy ebben az időben tettünk szert Johnnal egy vietnami csüngőhasú malacra is, akit Coco Chanelnek hívtunk. Azzal áltattak, hogy tizenöt kilónál nem nő nagyobbra – nos, ő meg sem állt egy mázsáig. És azt kell mondanom, ritka otromba egy állat, amelynek messze túlértékelik az erényeit. Az egyetlen szórakoztató momentum az volt vele kapcsolatban, hogy az állatorvosát dr. Baconnek hívták. Ettől eltekintve nem sok örömöm telt benne! Nyilvánvaló, hogy nem vagyok egy vérbeli malacrajongó.)

Boldogan furikáztam a gyerekeket az iskolába, fociedzésre, balettóra, terelgettem őket és a kutyákat ide-oda, esténként pedig könyveket írtam. Az élet akkoriban könnyűnek tűnt (legalábbis nekem, annyira hozzászoktam a mindennapok viszontagságaihoz). Egy pillanatra komolyra fordítva a szót, azt hiszem, ezek voltak életem legboldogabb évei,

és ennek akkoriban is tudatában voltam. Imádtam a nagy családot, és mindent, ami ezzel járt!

Egy napon Johnnal egy régiségboltban néze-
lődtünk. Az üzlet tulajdonosának volt egy nagyon
aranyos kis kutyája, egy kicsiny fekete brüsszeli
griffon. A griffonok bevert képű, drótszörű, kedves,
ragaszkodó kis jószágok. Megcsodáltam a kisku-
tyát, és megjegyeztem, hogy mennyire édes, aztán
távoztunk. Másnap a régiségkereskedő izgatott
hangon telefonált: „Már útban van, két órán belül
ott kell lennie!” Hogy kinek kellene itt lennie két
órán belül? Hiszen nem vártam senkit! A kereskedő
gyorsan elhadarta, hogy van a kutyának egy nő-
tény alomtestvére, aki még nem talált otthonra,
Ohio államból jön, és rávette a tenyésztőt, hogy
küldje el nekem ajándékba. *Micsoda?* Hát akartam
én kutyát? *Dehogy!* Most mihez kezdjek? A kutya
már útban volt felém a repülőgéppel, én meg azon
füstölögtem magamban, miféle modortalan eljárás
ez. Hogyan küldhet nekem valaki egy kutyát, anél-
kül hogy tudná, akarom-e egyáltalán? Hiszen már
egy egész kutyafalka volt itthon!

Dühös voltam, de valahogy mégis felelősnek
éreztem magam a kéretlen ajándék miatt. Kimen-
tem a reptérre, és elhoztam a kutyát, de eltökéltem,
hogy továbbadom, vagy visszaküldöm a feladónak.
Felemeltem a hordozóketrecet, és belestem. A ré-

giségboltban egy ölelgetni való, apró, tökéletes, már-már gyönyörűnek mondható kis állatot csodálhattam meg. Amikor azonban most kinyitottam a dobozt, egy szőrös kis koboldot pillantottam meg. Szegény pára megszeppenve nézett rám. Jóval nagyobb volt, mint a testvére, szemlátomást túlsúllyal küzdött, és olyan jól fejlett alulharapása volt, amitől leginkább egy buldogra emlékeztetett. A szép nővér (vele találkoztam a múltkor) és a csúnya nővér (épp most lettem a tulajdonosa) klasszikus esetével álltam szemben. Megegett a szívem a jószágon, akit Gretának hívtak. Ő még a nővérénél is kedvesebb volt. Szinte úgy tűnt, hogy ő van zavarban, akár egy hívatlan vendég.

Mikor hazavittem, John meglátta, és majd' megszakadt a röhögéstől. „Ezt az arcot legfeljebb csak az anyja láthatja szépnek”, vihogta, de én kikértem magamnak. Hogy mondhat ilyet az én kutyámról?! Aznap délután több gyerekeket is el kellett vinnem a fogorvoshoz fogszabályozásra, és Gretát is magammal cipeltem. Amikor az orvos megpillantotta, elragadtatva kiáltott fel: „Ah! Hármas típusú fogsorzáródási rendellenesség. Ha ember lenne, fogszabályzót adnék rá.” Óriási.

Nem tudom, mi történhetett, de akárhogy is nézett ki, azonnal beleszerettem Gretába. Harminc éven keresztül sikeresen elkerültem ezt, annak el-

lenére, hogy korunk legnagyobb kutyabolondjához mentem feleségül, és temérdek kutyától körülvéve éltem az életem. Greta egy szemvillanás alatt levett a lábamról. Mint kiderült, ő lett az összes közül az egyik legnagyobb szerűbb kutyám, és biztos állíthatom, hogy egyike azoknak, akiket a legjobban szerettem. A mulatságos külső csodálatosan kedves személyiséget takart. Egy évvel később Cookie, Greta egyik testvére is hozzám került, amikor a gazdája meghalt. De Greta maradt számomra a legkedvesebb. Tizenhárom évet élt, és fantasztikusan jó sora volt nálunk. Ő lett a ház úrnője – végtére is ő volt Anya kutyája. Így váltam én is kutyaimádóvá.

Tudjuk jól, hogy nem lehet mindenki tökéletes, legyen szó akár emberről, akár kutyáról; és bizony a mi életünk sem volt éppen fenéig tejfel. Cukorborsó például továbbra is erősen vitatható személyiségéhez illően viselkedett. Az pedig a „minden jó tett elnyeri méltó büntetését” kategóriába tartozik, hogy amikor John édesanyja két évvel az esküvőnk után meghalt, John bejelentette: ragaszkodik hozzá, hogy magunkhoz vegyük Trixie-t, anyja folyvást ugató, mogorva, tizennégy éves tacsckóját. „Ugyan mennyi ideje lehet még hátra szegénynek tizennégy évesen?” – kérdezte, én pedig úgy gondoltam, hogy igaza van, és beleegyeztem a dologba. Pedig a valódi válasz erre a kérdésre az volt, hogy szinte egy

*Szeretett kutyám, Greta
(hármás típusú fogsorzáródási rendellenességgel)*

Fotó: Danielle Steel

örökkévalóság. Trixie huszonegy évig élt, azaz hét esztendőn át ugatott még a házunkban.

Sok-sok évvel később, amikor újból férjhez mentem, új férjemet megleptem álmai kutyájával, egy afrikai (rodéziai) oroszlánkutyával. Az oroszlánkutyákat - ezeket a lélegzetelállítóan gyönyörű, kecses, ugyanakkor hatalmas jószágokat - egykor oroszánvadászatra tenyésztették ki szülőföldjükön, Dél-Afrikában, és csakugyan olyan gyorsak, mint a szélvész. De kifejezetten egyemberes kutyák, a mienknek meg ráadásul valami személyiségzavara is lehetett, és Cukorborsóhoz hasonlóan ő sem szeretett engem, a gazdáját viszont mindenáron védelmezni, sőt talán birtokolni akarta. Éjjel velünk aludt az ágyban, és valahányszor megmoccantam, vérfagyasztó morgást hallatott, miközben rám villantotta a szemfogait. Egy nálam nehezebb és magasabb állat esetén ez aligha a szeretet megnyilvánulása, úgyhogy a lehető legszélesebb fekhelyet igyekeztem biztosítani számára. Egyszer megkergette Victoria csivaváját, akit az utolsó pillanatban mentettem meg. Évekkel később szomorúan vettem tudomásul, hogy a házasságom véget ért, annak viszont örültem, hogy végre az oroszlánkutyától is megszabadulok. Félelmetes állat volt, bár a gazdáját imádta. Arról mindenesetre meggyőződtem, hogy a nagy kutyák nem nekem valók.

*Samantha Miával, Vanessa Gidgettel,
amikor még mindkét kutya aprócska kölyök volt*
Danielle Steel családi fotója

Összességében azonban a kutyás élményeink csodálatosak. Greta újra vérbeli kutyabolondot csinált belőlem. Utóda, Gracie, ugyancsak egy brüsszeli griffon, szintén elbűvölő volt. Ez a fajta sokáig tökéletesen megfelelt az igényeimnek. Kedvesek, könnyen kezelhetők, sokat alszanak, ami különösen praktikus, hiszen amíg én dolgozom, ők általában szundítanak. Húsz éven keresztül el sem tudtam képzelni, hogy másfajta kutyám legyen.

A gyerekeim kutyáit mind nagyon aranyosnak és kedves személyiségnek találtam, de azt például nem tudtam elképzelni, hogy valaha is tacsókóm legyen – túl virgoncak és ugatósak (amivel írás közben az örületbe kergettek volna). A yorkik sem tűntek nekem valónak, már-már túlságosan is cukik. Abba bele sem tudtam gondolni, hogy esetleg akkora kutyám legyen, mint egy csivava. A fiam törpe boston bullja túlzottan eleven volt az igényeimhez, hiszen amikor nagyon belemelegszen az írásba, vagy szorít egy határidő, akár tizenhét-húsz órán át írok egyhuzamban. Az időbeosztásom gyakran nagyon feszes, és teljes összpontosítást követel meg. Ezért aztán biztosra vettem, hogy a brüsszeli griffont épp nekem találták ki. Ez egészen addig így volt, amíg Párizsba nem költöztem, ahonnan három-négy hetente Kaliforniába vagy New Yorkba repültem. Hét év ingázás után úgy döntöttem, olyan kutya kell

nekem, akit mindig magammal tudok vinni, hogy Párizsban is lehessen kutyám, de a griffon túl nehéz volt ahhoz, hogy kézipoggyászként felvihessem magammal a repülőgép fedélzetére.

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy egy kistermetű kutya után áhítózzom, aki velem tarthatna az utazásaim során. Kutya nélkül magányos voltam Párizsban, de nem találtam olyan fajtát, ami elég kicsi lett volna. Olyan volt ez, mint a párkeresés. Szakkönyveket bújtam, a kisállat-boltokat jártam, tenyésztőket látogattam, hogy ráakadjak az igazira. A keresés elkezdődött.